

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglasila se plačuje od navadne vrstice, če se napiše enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Sv. Ciril in Metod in verska edinost med Slovani.

Slovenci ljubimo svoj rod in z vsemi silami skrbimo za njegov dušni in telesni blagor, kakor nam to velevala ljubezen do vere in do naroda. Toda prava krščanska ljubezen se ne omeji le na eden narod, eden kraj, temveč obsega vse kristjane, še več, celo človeštvo. Ljubezen do bližnjega je prekrasna cvetlica v vrtu sv. katoliške cerkve, katero naj bi še posebej gajili mi Slovenci. Kdo pa je nam najbližji, da bi mu skazovali svojo ljubezen? To so naši slovanski bratje na jugu in severu, ki živé v razkolni pravoslavni cerkvi, katera ne priznava rimskega papeža za svojega najvišjega poglavarja na zemlji.

Sv. brata Ciril in Metod sta skoro vsem Slovanom prižgala luč Kristusove vere in krščanske omike ali neposredno ali posredno. Koliko veselje je vladalo takrat po slovan-kih zemljah, koliko vročih prošnji, molitev in želja je takrat kipele proti nebesom iz versko združenih slovanskih src. Bil je eden hlev in eden pastir.

Ali ta verska in cerkvena edinost med Slovani ni trajala dolgo. Prišel je sovražnik iz ošabnega Carigrada med naše brate ter zasejal med lepo slovansko pšenico pogubno ljučiko, seme verskega razkola, ki je kmalu vzšlo in odtrgalo rimski cerkvi tri mogočne slovanske narode, Ruse, Bolgare in Srbe. In ta nesrečni verski razkol še traja dandanes in šteje velikansko število 73 milijonov slovanskih pristašev, pravoslavnih kristjanov. Poldrugi milijon Slovanov je protestantov in mohamedanov in le 25 milijonov Slovanov še je dandanes zvestih sv. rimsko-katoliški cerkvi od našega velikega naroda, ki šteje čez 100 milijonov duš.

Ni-li to žalostno za nas? Bratje smo si po rodu in krvi in vendar si nismo pravi bratje tudi po veri, kar je najjažnejše. Kako se za to trudijo naš sv. oče Leon XIII., da bi se razkolniki združili z Rimom in priznali rimskega papeža za svojega najvišjega cerkvenega poglavarja na zemlji! Dvakrat so lani klicali razkolnike v pravo cerkev Kristusovo, letos zopet enkrat, in ob vsaki priliki goreče prosijo Boga za združenje grško-slovanske cerkve z rimsko-katoliško.

Cela katoliška cerkev moli za združenje, in mi Slovenci kot rodni bratje razkolnim Slovanom naj bi pač ne bili zadnji, ki želé, da že skoro zavlada na vshodu in severu Evrope Kristusov namestnik na zemlji, rimski papež.

Najboljše sredstvo za to je molitev. Način, kako jo opravljati, nam podaja molitvena družba sv. Cirila in Metoda. Vzglede, kako goreče bi jo naj opravljali, sta nam posebno Slomšek in Kosar. Zato naj bi na novo vzcvetela med nami ta krasna bratovščina, h kateri je

rajni Kosar tako pristréno vabil vse Slovence, kliče: »V boj tedaj, verni Slovenci! v boj sv. molitve za zastavo sv. Petra, za vero rimsko-katoliško, za slogo vseh Slovanov v ljubezni Kristusovi!«

Kaj bi bilo veselejšega, kaj pomenljivejšega za Slované, kakor da bi jih zopet enkrat prešinjala ena in ista vera Kristusova vse od Šumave in Krkonošev, od Triglava do Urala, do Kamčatke in Tihega ocejana, od Ledenege do Sredozemskega morja? Zato delujmo, molimo in zopet molimo tudi mi Slovenci, da že skoro pride oni srečni čas!

Vidva, sv. brata Ciril in Metod, pa prinašajta naše iskrene prošnje pred prestol nebeskega Očeta in ne nehajta tudi sama prositi za svoj narod, dokler ne bo Bogu dopadlo, združiti vse razkolne Slované z Rimom, da bo zopet en hlev in en pastir!

Ciriliev.

Boj za slovensko šolo v Gorici.

Sila dolga je bila borba med pravico in krivico, med italijanskim nadvladjem v Gorici na Primorskem in pa med kulturnimi potrebami gorških Slovencev. Vse mogoče pravne pripomočke je uporabil mestni zastop proti odloku deželnega šolskega sveta gorškega, s katerim je bilo ukazano rečenemu mestnemu zastopu, da mora v Gorici zasnovati ljudsko šolo za Slovence. Slednjič pa so vendar zmagale pravica, kulturne potrebe — in avstrijske postave.

Ker se je tudi naučno ministerstvo izreklo za Slovence v ugodnem smislu, obrnil se je občinski zastop gorški do najvišje sodnije avstrijske, do upravnega sodišča na Dunaju. Dne 26. junija t. l. se je prej tej najvišji inštanci o tej stvari vršila štiri ure trajajoča razprava. Da prav na kratko povemo: upravno sodišče je odklonilo utok ali rekurz občinskega zastopa gorškega v zadevi slovenske šole. Zastopnik slov. starišev, poslanec dr. pl. Fuchs, je silno obdeloval župana gorškega, dra. Venuttija, zatrdil, da se ni doživel v vsej svoji dolgoletni sodni praksi takega utoka, v katerem bi bilo stlačenih tolikih zasramovanj in napadov, kakor v tem utoku mesta gorškega. Dr. pl. Fuchs je izjavil, da mora protestovati proti besedilu, uporabljenemu po nasprotnih. Zastopnik mesta gorškega, liberalni poslanec dr. Kopp, se je sicer izgovarjal, da ni nikdo osebnostno imenovan v utoku, da torej ne more biti nikdo žaljen, zasramovanj samih in napadov pa ni mogel utajiti.

Križevi pot gorških Slovencev v borbi za ljudsko šolo, za katero je dozdaj z veliko težavo rabelo društvo »Sloga«, bil bi torej pri kraju, sedaj pa je skrajni čas, da se tudi v Trstu in po drugih